

VIPELI VIIPPO

”**V**ooivoi, uiiuuuiuuui”, kuulimme koväänistä voivottelua juostessamme takaisin talolle. Pihalla Pitämyspuun alla kyyhötti mustaan ja nuhrui- seen lakanaan sonnustautunut sittunaama. Minua sottapytty hieman arvelutti, mutta Nero hyppäsi sen syliin lohduttamaan.

”Mikä hätänä, älä itke! Miten voimme auttaa?” Nero kysyi.

”Rakentakaa minulle uusi koti. Metsämökki, jonka kotitonttuna toimin melkein sata vuotta, on murskana ja palasina”, tuhruposki vastasi, ja sen itku ja ulina vain yltyi.

”Ihan palasinako?” kysyin.

”Vesi sataa makuuhuoneeseen, koska katto on mäsänä.”

”Miten se kotisi mäsähti?” Nero kysyi yrittäen samalla ravistaa neuloja kuonostaan, mutta se teki liian kipeää.

”Olin ulkona pelastamassa ikkunaani törmännyttä tikkaa, kun sudenkorennot, nuo kauheat pimeyden neulat, hyökkäsivät. Kolauttivat ja poksauttivat taloni seinät ja katon.”

”Mutta sudenkorennothan ovat ihania”, sanoin.

”Vihtapöksy taikoi niistä pimeyden neuloja. Nyt ne ovat niin vahvoja, että menevät läpi vaikka kivistä.”

”Miten tikka voi?” Nero kysyi.

”Se pelastui ja lensi turvaan”, tonttu sanoi.

”Emme voi nyt viivytellä, Vihtapöksy on uskaltanut liian lähelle”, sanoin peloissani.

”Unohdin esittäytyä, minä olen kotitonttu Viipeli Viippo”, tonttu sanoi.

”Sinulla on aivan ihana nimi, tervetuloa Varpaalaan, herra kotitonttu, mutta nyt on kiire. Isomummoille täytyy kertoa Vihtapöksyn riehumisesta. Hoidellaan esittäytymiset myöhemmin”, Nero sanoi.

Kiiruhdimme tapaamaan isomummoja kirjastoon. Sinne ei tietenkään saa rynnätä suin päin, sillä se on myös isomummojen toimisto. Ensin pitää pyyhkiä tassut ja jalat ovimattoon. Sitten koputetaan napakasti, ei hakaten, vaan napakasti. Isomummot ovat vanhoja ja herkkiä, joten on käyttäydyttävä hillitysti. Jännitti ja hihitytti, kuten aina silloin, kun tiedossa oli jotain salaperäistä. Isomummot olivat todella jännittäviä ja salaperäisiä.

”Viipeli Viippo, mikä ihana yllätys”, valkoiseen pukuun sonnustautunut isomummo Alma huudahti astuessamme sisälle. Hän oli melkoisen iäkäs ja liikkui harkiten.

”Mutta rakas tonttuystäväni, mitä ihmettä sinulle on tapahtunut?” sini-asuinen isomummo Martta kysyi.

Hän oli Alman sisko, ja kuten siskonsa, hänkin herätti läsnäolijoissa vaistomaista kunnioitusta ja jopa hieman pelkoa. Isomummot olivat myös näkijöitä. He näkivät tulevaisuudesta pieniä pätkiä, tai välähdyksiä, kuten he kertoivat. Selvästikin isomummot tunsivat Viipelin. Olin hieman hämmentynyt. Isomummot kutsuivat häntä tontuksi.

”Olet aivan noessa”, Alma jatkoi.

”Ja kurassa yltä päältä”, Martta sanoi.

”Nyt heti pesulle ja kuivaa vaatetta ylle”, Alma käski.

”Odottakaa ensin pieni hetki, niin kerron mitä on tapahtunut. Ei minulla enää mitään hätää ole, kiitos näiden rohkeiden auttajien”, Viipeli sanoi.

”Istu tuohon pöydän ääreen. Leiggal, rakas kokkimme”, Alma sanoi.

”On valmistanut aivan ihanaa lämmintä kaakaota”, Martta jatkoi.

”Hakekaapas vikkelästi Viipelille lämmikettä”, Alma komensi.

Juoksimme keittiölle tapaamaan ystäväämme, kokki Leiggal-lohikäärmettä. Leiggal oli valtavan iso. Olimme joutuneet suurentamaan keittiötä, niin että hän mahtui kokkailemaan uudessa valtakunnassaan.

”Kas tässä, juuli leipomiani kolvapuusteja, laitoin väliin mansikkahilloakin, kun isomummot niin tykkäävät hilloistani. Uskon, että pullat maistuvat vieläilijallekin”, Leiggal sanoi.

Halasimme Leiggalia ja kiiruhdimme takaisin kirjastoon.

”Isomummot kutsuivat Viipeliä tontuksi”, sanoin.

”Tietenkin, sillä hän on tonttu”, Nero sanoi.

Ajatukseni kiersivät kehää kuin maailmanpyörä. Nero selvästikin uskoo tonttuihin, ja niin myös isomummot. Mikähän minussa on vikana, pohdiskelin.

Saapuessamme takaisin isomummot, Viipeli ja paikalle kutsuttu Pensseli ihailivat isomummojen kauniita muotokuvia.

”Kuvat piirsi Pensseli”, Alma sanoi.

”Varpaalan vapaa taiteilija”, Martta sanoi.

Pensseli siirteli tassujaan vaivautuneena edestakaisin. Kuten niin monet suuret taiteilijat, Pensselikään ei ajatellut olevansa erityinen, hän vain tykkäsi piirtää ja maalaila.

”Voi, miten hienoja, minä haluan Nerostakin muotokuvan”, sanoin haltioituneena kauniista tauluista.

”Toki voin tehdä, enhän minä nyt tiedä osaanko, mutta lupaan kyllä yrittää parhaani”, Pensseli sanoi vaatimattomasti.

Todelliset ammattilaiset eivät pidä melua tekemisistään, heidän ei tarvitse. Työt puhuvat puolestaan, mietiskelin.

Kerroimme isomummoille, mitä näimme ja koimme Heinäväen pellolla. Isomummo Alma nyppi samalla pinseteillä neulasia kankuistani ja Neron kuonosta. Martta laittoi vielä hoitavaa voidetta estämään tulehdukset.

”Mokoma murjaani, koko Vihtapöksy”, ärisin.

”Mutta vaarallinen, ja se on uskaltanut”, Alma sanoi.

”Jo aivan Varpaalan pihapiiriin”, Martta jatkoi.

”Sillä on oltava apulaisia.”

”Ei se muuten näin rohkeasti.”

”Rettelöisi ja melskaisi”, isomummot tuumailivat ja pähkäilivät. Kuuntelimme kunnioittavasti, kun viisaat isomummot tuumailivat. Iän myötä arvet ja kokemukset karttuvat, ja on viisautta oppia niistä.

”Vihtapöksy on taikonut sudenkorennot pimeyden neuloiksi, ja ne ovat todella vahvoja ja vaarallisia”, Nero sanoi.

”Se on paha juttu, hyvin paha”, isomummo Martta sanoi.

”Sudenkorentoja on jokien ja järvien rannoilla satoja”, Alma isomummo sanoi.

”Ellei jopa tuhansia, ja mikäli Vihtapöksy on taikonut ne kaikki.”

”Meillä on kiire.”

”Ei ole aikaa hukattavana.”

”Emme pärjää yksin.”

”Niin suurelle joukolle.”

”Nero, te menette ystäväsi kanssa.”

”Joutuin Tonttulaan kysymään neuvoja.”

”Ylitonttu Murmukalta.”

”Hän jos kuka tietää.”

”Mitä tämä kaikki merkitsee.”

”Ja miten olisi paras menetellä.”

”Kysykää myös, voisiko hän lähettää lisää tonttuja avuksemme.”

”Missä se Tonttula on?” kysyin epäillen, sillä en jaksanut vieläkään oikeasti uskoa tonttuihin, tai Tonttulaan. Pähkäilin kuitenkin, että kenties vika ei ollut minussa, vaan siinä, mitä jouduin lapsena kokemaan. Kun pienenä joutuu haukutuksi, syrjityksi tai jopa tönityksi, niin ne kauheet seuraavat usein läpi elämän.

”Viipeli Viippo opastaa teitä. Näyttäkää hänelle vanhaa saunarakennusta. Rakennamme siitä Viipelille uuden kodin”, Alma ehdotti.

”Voi, se olisi hienoa”, Viipeli sanoi tohkeissaan.

”Hop, hop, kiirehtikää, sillä nyt ei ole aikaa seisoskella”, Martta sanoi.

”Kipaiskaa kuitenkin ensin Oona-tädin tykö, hänellä on kuulemma antaa neuvoja matkallenne”, Alma sanoi.

”Kysykää myös, voisiko hän haistella, olisivatko herukat ja pihlajanmarjat kypsiä poimittaviksi. Maakellarin Pekko-tontun hillovarasto on kuulemma hupenemaan päin”, Martta sanoi.

Veimme Viipelin katsomaan vanhaa saunarakennusta. Sen purku oli ollut suunnitelmassa jo kauan, sillä Varpaalan päätaloon oli rakennettu isomummoille sisäsauna. Vanhalle saunalle ei ollut löytynyt aikaisemmin mitään käyttöä. Viipeli oli onnellinen ja halaili meitä vuorotellen. Hossu-kissa toi ruukkukukkasen uudelle varpaalaiselle.

”Minä pyydän ystäväni rakennushommiin, ja ei mene kauan, kun meillä on uusi koti remontoituna. Kiitos teille, rakkaat ystävät”, Viipeli täpönöi onnessaan. Onnellista elämää ei ole ilman ystäviä.

Viipeli kertoi, että suorin ja ainoa tie Tonttulaan oli kanalan vieressä jököttävän, suuren kärpässien takana olevasta lammikosta.

”Odotatte niin kauan, että aurinko kimaltelee veden pintaan, ja hypäätte sitten empimättä lammikkoon.”

”Se kuulostaa helpolta, ja mukavalta”, Nero sanoi.

Kiitimme Viipeliä ja lähdimme vierailulle Oona-tädin luokse.

